

РЕШЕНИЕ

№ 6792

гр. София, 26.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIV КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 31.01.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Росица Цветкова

**ЧЛЕНОВЕ: Снежанка Кьосева
Георги Бозуков**

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Радослав Стоев, като разгледа дело номер **11901** по описа за **2024** година докладвано от съдия Росица Цветкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.
Образувано е по касационна жалба на председателя на Държавна агенция „Национална сигурност“ (ДАНС), чрез процесуалния си представител К. В., срещу Решение № 4387/05.10.2024г., постановено по н. а. х. дело № 1741/2024г. по описа на Софийски районен съд (СРС), НО, 20-ти състав, с което е отменено Наказателно постановление № 38-152 от 12.12.2023 г., издадено от председателя на Държавна агенция „Национална сигурност“, с което на основание чл. 53 от ЗАНН и чл. 116, ал.1, т.2 от Закона за мерките срещу изпирането на пари (ЗМИП) на „ТИТАН ПРОПЪРТИС“ ООД е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лева за нарушение на чл. 53, ал. 1 вр. чл. 15, ал. 1 от ЗМИП. Касационното основание, което се сочи, е нарушение на материалния закон. Поддържа се, че районният съд

неправилно е приложил закона, като е счел, че не е осъществен състав на административно нарушение, както и че дори да се приеме, че е осъществено административно нарушение, отговорността следва да се изключи поради маловажност на случая. По подробно изложени съображения се иска съдът да отмени решението на Софийски районен съд и да постанови друго, с което да потвърди наказателното постановление. Претендират се разноси по делото.

В съдебно заседание касаторът не се представлява. С писмено становище поддържа жалбата.

Ответникът – „ТИТАН ПРОПЪРТИС“ ООД, редовно призован, се представлява от адв. Й. К. – И., която моли жалбата да бъде отхвърлена, а решението на СРС да бъде оставено в сила.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, XXIV касационен състав, при преценка на допустимостта на жалбата и след като извърши касационна проверка на обжалваното решение, с оглед наведеното с жалбата касационно основание и правомощията си по чл. 218, ал.2 от АПК, установи следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК от надлежна страна и е процесуално допустима. Разгледана по същество е основателна.

С обжалваното решение СРС е отменил НП № 38-152/12.12.2023 г. на председателя на ДАНС, с което на „Титан Пропъртис“ ООД, за нарушение на чл. 53, ал.1 от ЗМИП, на основание чл. 116, ал.1, т. 2 от закона е наложена имуществена санкция в размер на 2000лв. За да постанови този резултат съдът е приел от фактическа страна следното:

На 11.03.2023г. в [населено място] е сключен договор за посредничество при придобиване на недвижим имот между Р. К. П. и „Титан Пропъртис“ ООД. При сключване на договора представител на дружеството изискал от Р. К. документ за самоличност, от който били извлечени и нанесени в подписания договор данните относно имената ѝ, ЕГН и адрес. Не бил записан номерът на личната карта. Копие на документа за самоличност не било свалено. Спор по тези факти по делото няма. Въз основа на тези констатации на дружеството бил съставен и предявен АУАН № ФР-10-8040/27.10.2023 г., с който е повдигнато против "Титан Пропъртис" ООД

административно-наказателно обвинение за това, че не е идентифицирало клиента си Р. К. П., чрез представяне на официален документ за самоличност и снемане на копие от него, преди сключването на договор за посредничество при продажба на недвижими имоти от 11.03.2023 г. – нарушение на чл. 53, ал.1, във връзка с чл.15, ал.1, квалифицирано като административно нарушение по чл. 116, ал.1, т. 2 от ЗМИП. Въз основа на АУАН е издадено и оспореното НП № 38-152/12.12.2023 г. на председателя на ДАНС.

При тези обстоятелства съдът е обосновал извод, че наказаното лице е субект на задължението по чл. 53, ал.1 от закона по отношение на своите клиенти, но не е извършило административно нарушение, изразяващо се в неизпълнение на това задължение, тъй като е изискала от клиента си да му представи документ за самоличност и е отразил съществените данните от документа в сключения от тях договор. Съдът е посочил, че чрез събраните данни няма каквато и да било пречка лицето да бъде индивидуализирано и така идентификация е била извършена. На тази основа съдът е приел, че за да се осъществи състав на нарушение по чл. 53, ал. 1 следва нарушителят да е пропуснал да изпълни и двете действия, визирани в нормата – да не е изискал представяне на документ за самоличност и да не е снел копие от него. Този извод на съда не може да бъде споделен. Нормата на чл. 53, ал. 1 от ЗМИП регламентира, че идентифицирането на физическите лица се извършва чрез представяне на официален документ за самоличност и снемане на копие от него. Т.е. „идентификацията“ по смисъла на закона е изпълнена, когато са извършени и двете предвидени в нормата действия. Без снемане на копие на представения документ за самоличност идентификацията не е завършена, респ. изискването на чл. 53, ал.1 от закона не е изпълнено. Съставът на административното нарушение, за което е ангажирана отговорността дружеството е описан в чл. 116, ал.1 от Закона – който извърши или допусне да извърши нарушение на чл. 53, ал.1. от закона. Безспорно не е изпълнено в цялост изискването на чл. 53, ал.1. Частичното изпълнение е форма на неизпълнение и затова следва да се приеме, че е осъществен състав на соченото административно нарушение. Частичната идентификация следва да се вземе предвид при преценка на тежестта на нарушението и индивидуализация на наказанието, но не би могла да годно е основание за отпадане на административно-наказателната

отговорност на дружеството.

По изложените съображения съдът приема, че решението на районния съд е неправилно и следва да бъде отменено, на основание чл. 221, ал.2 от АПК във връзка с чл. 63 от ЗАНН. При осъществяване на правомощията си по чл. 222, ал.1 от АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, настоящият съдебен състав съобрази следното: От формална страна наказателното постановление е издадено от компетентен орган, в изпълнение на функциите му и в него се съдържат всички изискуеми от закона реквизити. В хода на административно-наказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, като наказателното постановление съответства на материалния закон, по изложените по-горе съображения. Наложено е наказание в законоустановения минимален размер. Частичната идентификация и представеното на по-късен етап в административното производство копие от лична карта на лицето е отчетено от органа при индивидуализиране на наказанието и затова е определен минимален размер на имуществената санкция. Липсват обстоятелства, въз основа на които да се направи извод, че процесното нарушение разкрива по-ниска степен на обществена опасност на деянието от типичните за случая нарушения. В допълнение следва да се посочи, че снемането на копие от документа за самоличност, с което лицето се представя, не е самоцелно. Това действие цели да осигури по-голяма сигурност при прилагане на мерките за превенция на използване на финансовата система – то гарантира, че действително е бил представен документ за самоличност, който освен личните данни съдържа и снимка на лицето и така позволява участващото в сделката лице несъмнено да се идентифицира. Данните за имена, адрес могат да се добият не само от документ за самоличност.

С оглед изхода на делото следва да се постави на разглеждане претенцията за присъждане на разноски от страна на касационния жалбоподател. Разноски са претендирани и пред СРС. Съгласно чл. 63, ал. 3 от ЗАНН, в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс. На основание чл. 63, ал. 5 от ЗАНН, в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на

присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. Съгласно чл. 37, ал.1 от ЗПП, заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП. За защита по дела по ЗАНН в чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ е предвидено възнаграждение от 80 лв. до 150 лв. Като съобрази, че в случая производството по делото и на двете инстанции се е развило в едно съдебно заседание, съдът счита, че възнаграждението за юрисконсулт следва да бъде определено в към минималния предвиден в наредбата размер от 80лв. за една инстанция. По тези съображения дружеството „ТИТАН ПРОПЪРТИС“ ООД следва да бъде осъдено да плати на ДАНС разноси по делото в размер на 160лв. за двете инстанции.

Водим от горното и на основание чл.63в ЗАНН, вр. чл. 221, ал. 2 от АПК, Административен Съд – С. - град, XXIV касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 4387/05.10.2024г., постановено по н. а. х. дело № 1741/2024г. по описа на СРС, НО, 20-ти състав, И ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 38-152 от 12.12.2023 г., издадено от председателя на Държавна агенция „Национална сигурност“, с което на чл. 116, ал.1, т. 2 от Закона за мерките срещу изпирането на пари (ЗМИП) на „ТИТАН ПРОПЪРТИС“ ООД е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лева за нарушение на чл. 53, ал. 1 вр. чл. 15, ал. 1 от ЗМИП.

ОСЪЖДА „ТИТАН ПРОПЪРТИС“ ООД да заплати на Държавна агенция „Национална сигурност“, [населено място], [улица], юрисконсултско възнаграждение в размер на общо 160 лв. – разноси за двете инстанции.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: